

[Alfred Hansen]

de tre juridiske landsdommere, der i øjeblikket behandler sagerne, skal kunne nøjes med at lade landsretssager vurdere af kun én jurist. Retfærdigvis skal siges, at det er en forudsætning, at både anklager og forsvarer er indforstået hermed, og det må man sige er en god sikkerhedsventil at have. I England har man i mange år haft en tilsvarende lovgivning på dette område, hvor man kun har én dommer til at dømme i disse sager, og dér har det tilsyneladende virket ganske fortrinligt. Men det er, ligesom vi i Danmark har vænnet os til en lidt større bredde med hensyn til de personer, der skal afsige den endelige dom.

Konklusionen fra retsforbundets side er, at vi er meget positive over for lovforslaget, men det er klart, at et så omfattende lovforslag, der i den grad griber ind i vore demokratiske organer, i vor jura, må drøftes grundigt i udvalget.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg er jo i den lykkelige situation, at jeg kan takke samtlige ordførere, der i hvert fald i princippet er indforståede med hovedsigtet i dette lovforslag, og jeg skal derfor ikke knytte mange bemærkninger til de udtalelser, der er faldet.

Der er dog enkelte ting, jeg vil forsøge at knytte et par bemærkninger til. Der er for det første det, som flere har været inde på, at det, vi behandler her i dag, er en tilstræbt og nødvendig forenkling, som man må formode på forhånd ikke ville give anledning til den større hverken juridiske eller politiske diskussion, men at der jo er en anden akt, om jeg så må sige, nemlig de forslag, som stammer fra retsplejerådets seneste betænkninger, fra 1976 og 1977. Det er rigtigt, at vi endnu ikke har haft mulighed for at udmønte disse forslag i lovforslag, også af den grund at vi synes, det har været vigtigt, at der, da det er meget betydelige ændringer, der kan være tale om, bliver en bred offentlig debat om dette. Der er jo allerede en livlig faglig debat, og jeg tror, at når vi får afholdt det seminar, vi sigter efter, i begyndelsen af det nye år, i februar måned, vil det også brede sig til en politisk debat. Efter at have hørt den vil vi så kunne træffe beslutninger om, hvilke forslag vi skal komme med her til folkettingen.

Det er mit håb, at der kan komme en større ændring af retsplejeloven i den kommende folketingssamling. Jeg kan ikke give noget løfte om det, men jeg vil gerne se meget positivt på det, og dermed har jeg vist besvaret spørgsmålene både fra fru Mette Madsen og fra fru Annelise Gotfredsen.

Blandt de mere principielle ting, der har været taget frem, er forslagene nr. 84-86, spørgsmålet om, hvorvidt det skal være muligt f. eks. at afhøre vidner og syns- og skøns mænd, uden at tiltalte er til stede. Jeg tror, det er en rimelig regel, i den form den har fået, og jeg vil gerne understrege, at forudsætningen for, at denne regel kan anvendes af retten, er, at tiltalte har været lovligt tilsagt og derefter er udeblevet uden at have oplyst lovligt forfald, og det er endvidere en forudsætning, at man ikke anvender denne regel, hvis retten måtte finde det betænkeligt ud fra hensyn til tiltalte og sagens oplysning i øvrigt, og at der kan ske fornyet afhøring, hvis retten finder det påkrævet. I den, om jeg så må sige, begrænsede udformning, bestemmelsen har fået, mener jeg det kan være en rimelig regel at arbejde med, ikke alene af hensyn til sagens hurtigere gang, men også af hensyn til vidner og syns- og skøns mænd, der har været tilsagt til retsmødet, hvor tiltalte altså uden oplyst lovligt forfald er udeblevet.

Et andet hovedspørgsmål, man har behandlet, er spørgsmålet om, hvorvidt tredjeinstansbevilling fortsat skal gives af justitsministeriet – jeg vil blot sige, at det gælder ikke alene i straffesager, men også i civile sager – eller om den skulle gives af retten. Jeg vil henvise til de udtalelser, der er kommet bl. a. fra højesterets præsident, om, at man kunne komme til at præjudicere, altså foregribe afgørelsen, og i hvert fald på mig virker den argumentation, der er fremført her, så overbevisende, at jeg ikke har ment at burde stille forslag om, at vi ændrede den gældende ordning.

Der har endvidere været rejst spørgsmål om, hvordan de kollegiale retter skulle tilrettelægges, og spørgsmål om honoreringen af det administrative merarbejde, en af dommerne skulle påtage sig ved at tilrettelægge forretningsgangen her. Når det konkretiseres, skal jeg gerne give nøjagtigt svar til retsudvalget om, hvordan dette tænkes tilrettelagt, og jeg skal naturligvis også svare på, hvor-